

CĂLĂUZA REDINȚEI

Publicație lunară

Noiembrie (Brumar)
nr. 11 (13) / 2017

Publicație de gândire, atitudine și spiritualitate ortodoxă
editată de Parohia „Sf. Vasile Tătărași” Iași, ROMÂNIA

De ce toate mi se întâmplă numai mie ?

Citiți în pagina 1

Doamne, cine mă va ajuta
la vreme de necaz ?

Citiți în pagina 6

Puterea milosteniei și
pocăința cea adevărată

Citiți în pagina 10

Un pericol pentru
creștinism în Europa

Citiți în pagina 7

Biserica purtând hramul Sfântul Vasile cel Mare se află în cartierul Tătărași din municipiul Iași, pe strada Vasile Lupu, nr. 38. Numele acestui cartier, odinioară sat la marginea de răsărit a Iașilor, s-a adăugat la numele bisericii pentru a o deosebi de alte biserici ieșene cu hramul „Sf. Vasile cel Mare”, ca de pildă cea din cartierul Nicolina. Imobilul bisericii este construit pe un teren situat la marginea de sud-vest a colinei Tătărașilor, delimitat la nord și la vest de străzile Vasile Lupu și Delfini, iar la est și la sud de proprietăți particulare.

Biserica a fost construită din piatră de Repedea și din cărămidă, dar, din păcate, nu are obișnuita pisanie, care să-i ateste vechimea și numele ctitorilor. Dintr-o însemnare făcută la anul 7268 (1760), pe Evanghelia Nifon, păstrată în patrimoniul bisericii, aflăm că „Evanghelia a fost donată bisericii Sf. Ierarh Vasile din Iași de către preotul Ioniță”. De aici concludem că biserica este atestată documentar în sec. al 18-lea. Scurta monografie consemnată în Registrul inventar din anul 1967, evocă „o legendă a locului” care vorbește despre breasla pescarilor, care ar fi ctitorit biserica pe la anul 1709, din inițiativa soților Vasile și Elena Șelaru”.

Începând cu luna Octombrie, am lansat campania „Un copac pentru suflet”, prilej cu care vă invităm să contribuiți și să ajutați fiecare, după posibilități, pentru plantarea de pomi fructiferi și decorativi în gradina bisericii noastre.

„Acela care plantează copaci, iubește și pe alții, nu numai pe el.”

Thomas Fuller

De ce toate mi se întâmplă numai mie ?

De câte ori trec pe lângă spitalul de copii

Sf. Maria din cartierul Tătărași, îmi aduc aminte de parfumul teilor la început de vară, care pur și simplu te determină să uiți unde te duci sau de unde vii. De câte ori ajungeam în zonă, pașii se opreau aproape mecanic, timpul parcă se

oprea și el, era...un vis frumos. Acum când vara a trecut demult, cu permisiunea dumneavoastră, vreau să vă relatez o întâmplare. Știind că se apropia perioada când se culeg florile de tei, mi-am făcut drum zonă, în speranța de a mai prinde un crâmpei din parfumul care m-a fermecat. Cu pași înceți dar siguri, m-am îndreptat spre locul de vis, așteptând, cu fiecare pas, să retrăiesc clipele în care eram doar eu și creația lui Dumnezeu. Un sunet puternic de sireună, m-a adus cu picioarele pe pământ. M-am oprit. Eram confuz. Teii erau în urma mea. Cum de nu am regăsit ceea ce de fapt voiam să regăsesc ? Am întors privirea dar ... tot ceea ce a fost frumos, tot ceea ce mi-a trezit simțurile și mi-a adus aminte cât de frumoase sunt lucrurile Lui Dumnezeu, nu mai exista. Crengi rupte, copaci distruși...o imagine care nu îți poate trezi decât compasiune, nostalgie, sau poate întrebarea de ce? O întrebare spusă aproape instinctiv, o întrebare pusă la un moment în care consideram că Dumnezeu a permis o nedreptate. De ce oare, doar copacii binecuvântați de Domnul și plini de rod sunt distruși și vandalizați, iar cei neroditori, cresc falnici și semeți ? Continuând, ne vom întreba, de ce noi (care ne considerăm oameni corecți și buni) trebuie să îndurăm ocările semenilor noștri, bolile necruțătoare la care omul nu a găsit leac sau sărăcia de care, cu toții ne plângem? De ce Dumnezeu îngăduie nedreptatea? De ce mâna omului distruge ceea ce Dumnezeu a creat ? De ce necazurile nu mai conținesc asupra mea? De ce unora le merge bine, iar alții suferă în tăcere? De ce ...? Iar șirul întrebărilor poate continua.

Observ cu tristețe că, cu voia sau fără voia noastră, am ajuns să-i cerem socoteală Lui - Celui care ne-a dăruit totul ! De multe ori și sub diverse forme, am auzit oamenii din jurul meu afirmând că, Dumnezeu nu le ascultă rugăciunea,

sau că Dumnezeu îi năpăstuieste tot pe cei drekți. Adeseori ne întrebăm: “Oare de ce nu mă aude Domnul?”. Personal, aş adauga şi eu o întrebare celui ce încă este frământat de aceste aspecte: „Ai conştientizat ce ceri?”. Credeţi că El nu cunoaşte gândurile noastre, inima fiecăruia, că nu ştie care ne sunt nevoile şi ce ne frământă? Faptul că de multe ori am impresia că sunt mai “puţin păcătos” decât aproapele meu, opinând că suferinţa sau destinul meu s-ar potrivi mai bine altuia, nu înseamnă că aşa şi este!

Nu pot să înţeleg de ce credem că noi ştim mai bine decât Dumnezeu ce este bun sau ce este necesar pentru om! Îmi vine la fel de greu să înţeleg de ce ne revoltăm cu atâta uşurinţă către Domnul, afirmând: “De ce Doamne, mă pedepseşti tot pe mine, când alţii fac cutare şi cutare lucru?”, fără a realiza că de fapt ne osândim singuri. Poate că ar trebui „să stăm strâmb şi să judecăm drept” după cum spune şi o vorbă din popor.

Dacă vom răsfoi prin Sfânta Evanghelie vom găsi motivarea celor afirmate: „Şi erau unii dintre cărturari (aici cu uşurinţă putem înlocui cuvântul cărturari cu simpli creştini) care şedeau şi cugetau în inimile lor: Pentru ce vorbeşte Acesta astfel? El huleşte. Cine poate să ierte păcatele, fără numai unul Dumnezeu? Şi îndată cunoscând Iisus, cu Duhul Lui, că aşa cugetau ei în sine, le-a zis lor: De ce cugetaţi acestea în inimile voastre?”. Haideţi să ne oprim puţin asupra acestor două expesii: „şedeau şi cugetau în inimile lor...” şi „îndată cunoscând Iisus...”.

Cu toţi cugetăm la ceea ce suntem, la ceea ce se întâmplă în interiorul şi în jurul nostru, îngânduraţi şi poate îngrijoraţi nu de starea de decădere în care ne aflăm ci de “curtea vecinului”. Copleşiţi de aceste gânduri încercăm să ne rugăm. Cei ce se aşează la rugăciune vor observa că furtuna de gânduri îi asaltează în clipa în care încep „Împărate ceresc...”. Vor să-şi lase suspinul inimii în voia rugăciunii, dar gândurile nu le dau pace. Dacă toată ziua te-a frământat un lucru căruia trebuie să-i găseşti o rezolvare, răspunsul îţi va veni exact în clipa în care vrei să te rogi şi astfel eşti îndepărtat de diavoli de la atenţia rugăciunii... acesta este un aspect care ar trebui să ne dezvăluie cât de importantă este rugăciunea pentru noi. Dar nu este totul...

Poate că ar trebui să mă reculeg puţin înainte de rugăciune şi să mă întreb dacă cele pe care mi le doresc sunt bineplăcute Lui. Cu siguranţă, da. Pentru că de cerut oricum o să cer, dar să nu fie după placul meu, ci după voia Lui! De cele mai multe ori, ceea ce cerem noi se află în contradicţie cu ceea ce-şi doreşte Domnul

pentru că de fapt, ne dorim ca Dumnezeu să fie în acord cu ceea ce îi solicităm. Este adevărat că toți spunem „Tatăl nostru” și ne dorim ca rugăciunea să ne fie ascultată, dar deznădejdea sau dezamăgirea apare când nu ni se dau cele cerute. Problema este că cerem să se facă voia Lui, dar după dorința noastră. Oare, nu ar fi mai bine să se facă voia noastră după dorința Lui ? Sau, poate că Domnul nu ne aude ?

Facând o paranteză, vreau să vă spun că, în tinerețe am citit o carte intitulată „Partea care lipsește”, scrisă de Shel Silverstein, (sper ca am scris corect) un cunoscut autor de cărți pentru copii. La acea vreme găseai foarte greu o carte bună, dar cu ajutorul unui profesor am găsit-o la bibliotecă școlii. În această carte era vorba despre un cerc din care lipsește o parte, așa că cercul se hotărăște să călătorească în lung și-n lat prin lume în căutarea părții care-i lipsește.

“Handicapul” aceasta îl împiedică să se deplaseze repede. Mergând foarte încet, el are prilejul să se bucure în voie de tot ce vede în jurul lui: să admire florile și oceanele, să stea la taifas cu fluturii și cu viermii, să se încălzească la soare, să se învioneze pe timp de ploaie și zăpadă. Când, în cele din urmă, găsește partea care-i lipsește, cercul începe să se rostogolească foarte repede - mult prea repede pentru a mai putea observa sau aprecia ceva din locurile pe unde trece. Atunci se oprește la marginea drumului, lasă acolo partea care-i lipsise (și pe care o căutase pretutindeni în lume) și pleacă mai departe, bucurându-se că n-o mai are!

Dacă ar fi să fac un rezumat al povestirii și să îl transpun în viața de zi cu zi, cred că, cu toții căutăm ceva ... partea care ne lipsește, sau care credem că ne lipsește. Spre exemplu, fiind sănătoși nu ne gândim la sănătate, considerând acest dar ca pe ceva normal și firesc, dar privind în “curtea vecinului” ne dorim ce are el, sau mai bine spus, ce vedem la el: bogăție, poziție socială și multe altele, fără a conștientiza dacă toate aceste aspecte ne pot fi de folos, dacă pot contribui la îmbunătățirea noastră sufletească. Ce ne facem dacă odată cu bunăstarea dorită, sau cu poziția socială pe care tocmai am dobândit-o cu mari eforturi, călcând adeseori peste cel de lângă noi, se abat asupra noastră necazuri, griji pe care înainte nu le aveam sau, doamne ferește vreo boală ? Dacă Dumnezeu, care a creat tot universul, considera că ceva anume ne este de folos oare nu ne dăruia ? Dacă vom cere lui Dumnezeu să ne elibereze de suferință, Dumnezeu ne va spune „Nu. Pentru că suferințele te îndepărtează de ambițiile lumii și te apropie de Mine”. Sau, dacă aș cere lui Dumnezeu să-mi dea toate lucrurile de care să mă bucur în viață, cu siguranță Dumnezeu mi-ar zice: „Nu. Eu îți dau viața ca să te bucuri de toate lucrurile”.

Scriind aceste gânduri, îmi aduc aminte că, la o predică, părintele Iulian a spus că “Dacă stelele ar apărea pe cer odată la 50 de ani, ar fi o minune și bucuria noastră ar fi fără de margini. Dar când acestea sunt în permanență lângă noi, totul ni se pare ceva banal, normal și firesc”. Aici aș adăuga și eu pilda orbului din naștere. Oare, ce bucurie a avut acel om, în fața căruia, în câteva clipe, s-a dezvoltat toată creația lui Dumnezeu ? Când a văzut atâtea lucruri frumoase, credeți că nu a dat slavă Celui ce a creat tot ceea ce îl înconjură ? Dacă nu a spus cu gura, atunci, cu siguranță inima lui vibra de bucurie.

Sfinții părinți ne învață că, omul comunică pe două căi: “glasul gurii” și “glasul inimii”. Astfel, când vreau să comunic prin vorbire, (care este un dar de la Dumnezeu) am posibilitatea de a o face cunoscut, dar atunci când vreau să vă împărtășesc gândurile mele, prefer să o pot face în tăcere, prin câteva rânduri.

Ironia este că, atunci când ne căim de păcatele acumulate cu osârdie de-a lungul vieții, nu ni se cere să căutăm partea care ne lipsește, ci suntem chemați să căutăm lucrul care „trebuie” (Luca 10,42), mărghăritarul de mare preț (Matei 13,45-46), pe Hristos Domnul și Mântuitorul nostru. Doar atunci când Îl descoperim, ne vedem pe noi înșine oglinziți în semenii noștri, în comunitatea oamenilor din jurul nostru, constientizând că Dumnezeu a rânduit pentru fiecare o soartă, o cale de urmat ... un destin. Cred că ar trebui să înțelegem că „inima are rațiunile ei pe care mintea nu le cunoaște” (Pascal).

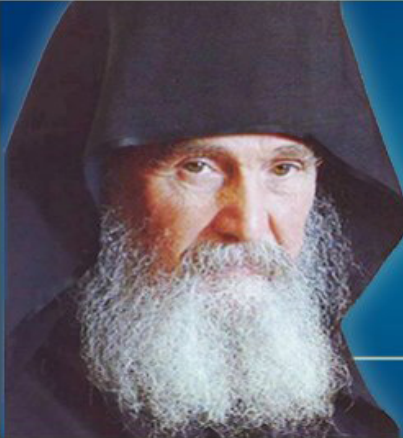
Ascultând cu luare aminte Evangheliile Duminicale dar și tâlcuirile acestora, pe care părintele Iulian se ostenește să ni le dezvăluie, am realizat că toate cele care mi se întâmplă, tot ceea ce mi-a brăzdat viața, reușite sau eșecuri, bucurii și suferințe - bune și mai puțin bune, deopotrivă sunt trimise de la Tine, “Părintele Luminilor “! Când mi-am pus întrebarea de ce copacul încărcat de roade, bun fiind, pierde rodul său, alegându-se cu crengile rupte, adică cu suferință, nu am realizat că de fapt Creatorul îl cercetează, oferindu-i Darul de a bucura inimile celor de lângă el, sau mai bine spus, al celor ca mine care s-au “îmbătat” cu parfumul său. Astfel, chiar dacă teiul, în speță, suferă pentru Darul pe care l-a primit, Dumnezeu îl vindecă, dându-i alte crengi noi, rod mai mult, mai parfumat, iar cu fiecare an care trece îl înalță, parcă apropiindu-l mai mult de El. Am citit de nenumarate ori că durerea, greutatea și necazurile îl smeresc pe om. Acum pot afirma cu convingere faptul că, nu numai că îi aduc smerenie omului, ci îl ajută să își vadă propriile greșeli, ridicându-l din decăderea păcatului, întinzându-i o mână părintească.

Revenind la ceea ce ne grăbim să cerem, „Îndată a cunoscut Iisus” și gândul meu, și gândul vostru... auzit este cel care care-și lasă inima să-i conducă rugăciunea. Gândurile există și sunt de neînvins de cele mai multe ori, se transformă în cuvinte, iar „cuvintele sunt cărările faptelor” după cum spunea Sf. Ioan Gură de Aur. Dar atunci când ceea ce gândesc nu este în concordanță cu ceea ce iubesc, sau când ceea ce-mi doresc nu este spre folos sufletului meu, rugăciunea nu-și are puterea necesară de a ajunge la Domnul.

Închei aceste rânduri cu afirmația că, este greu să deosebim gândurile, care sunt bune și care sunt rele. Este greu, dacă nu imposibil să realizăm cererile și dorințele care sunt necesare mântuirii noastre. Dar cel mai bine este să fim sinceri cu El, să punem toate aceste gânduri, cereri și dorințe în fața Domnului prin rugăciune și astfel, în funcție de răspunsul primit să înțelegem care este Voia Lui, pentru că tot ceea ce avem și toate câte ni se întâmplă, toate sunt prin mila și bunăvoință Lui. Iar, dacă nu vom fi sinceri cu noi nu vom lăsa lumina lui Hristos să pătrundă în sufletele și în inimile noastre.

jr. Eugen Antohi - Parohia Sf. Vasile Tătărași

“Nimeni nu s-a mântuit vreodată trăind în confort și fără încercări. Dacă vom pătimi încercările cu răbdare, ne vom bucura în ceruri. Necazurile ne vin pentru a ne apropia de Dumnezeu, deoarece ele întristează și apasă inima, înmuind-o și smerind-o. Iar când este umilită și smerită, Dumnezeu se uită la ea: "Inima înfrântă și smerită Dumnezeu nu o va urgisi" (Psalmul 50). Cel ce-și aduce necazurile cu bucurie și cu bună știință, va fi iertat de păcatele sale și de urmările lor. Se naște într-un astfel de om un caracter duhovnicesc: acesta devine milos și smerit.”

✻

PĂRINTELE EFREM FILOTHEITUL

Doamne, cine mă va ajuta la vreme de necaz?

Mulțumesc Doamne pentru ziua de astăzi, pentru gândurile cele bune, pentru dorul de Biserică, de comunitate, pentru dorul după Mântuitorul nostru Iisus Hristos.

Gândindu-mă la viața mea, la păcatele mele, și cum Domnul mi-a mai luat din răni transformându-le

în bucurie, îmi vine în gând ce mi-a spus Duhovnicul: “în fiecare zi o luăm de la capăt, pe fiecare zi în parte trebuie să i-o oferim lui Dumnezeu dis de dimineață”.

Uneori le mai spun prietenilor mei să mai vină la Biserică, să vină cu mine, să mergem împreună să fim mai mult decât prieteni, să fim oameni și frați întru Hristos. Ei cred că eu o fac pentru ei, dar eu o fac mai mult pentru mine, pentru păcatele mele. Ne spun Sfinții părinți că văzând pe cineva căzut în ispite să ne spunem: “Vai mie, că astăzi a greșit el, iar mâine, negreșit, voi păcătuî eu”.

Iar eu îmi spun, cine mă va ajuta la vreme de necaz? Cum mă vor sfătui oare spre bine cei ce nu cunosc Binele, atunci când voi cădea în ispită? Când voi cădea și mintea îmi va fi bolnavă și rațiunea încețoșată, cine-mi va spune cine sunt eu, cine îmi va readuce aminte de identitatea mea, cine va ști ce mă facea să fiu viu? Un prieten îmi va spune la vreme de necaz: “mergi și bea și petrece ca să uiți de supărare”, altul “răzbună-te”, altul mă va încuraja în autocompătimire, în tristețea și amăgirea mea, dar cine îmi va aduce aminte de Hristos?

Mă rog, pentru acele zile: “Nu mă părăsi Doamne în zilele necazului meu, trimte-mi Doamne cuvânt bun prin prieteni, dă-ne Doamne să fim ca frații în Biserică și sfințește prietenii noastre. Fă Doamne ca prietenii și cunoscuții mei să cunoască mila și bunătatea ta ca să mă ridice din necaz întru adevăr spre calea Ta. Sporește Doamne Duhovnicului meu sănătatea, pacea sufletească, puterea și harul ca să mă ajute, luându-mi povara mea, în zilele acelea.”

Slavă lui Dumnezeu pentru toate.

ec. Sorin Pavel- Parohia Sf. Vasile Tătărași

Un pericol pentru creștinism și democrație în Europa

Tot mai multe voci responsabile din Europa vorbesc deschis că asistăm, de fapt, lunile acesta la o ofensivă demografică musulmană bine organizată și finanțată asupra bătrânului continent. Important, prin consecințe, trebuie să conștientizăm că această ofensivă musulmană bine organizată, aproape para-militar, cu refugiați ce au buzunarele pline de euro și dolari, atentează la democrația și caracterul creștin al Europei. Refugiații refuză mâncarea oferită de Crucea Roșie și îi iau la bătaie pe polițiști, localnici sau grănicieri cu răcnete de „Allah Akbar”. Musulmanii duc un război asimetric față de europeni. Victoriile se obțin azi demografic. În 1950 în provincia iugoslavă Kosovo sârbii aveau o ușoară majoritate etnică, iar în 1990 albanezii islamiști erau majoritari pentru că făceau 8-10 copii și provincia a devenit treptat musulmană, ieșind de sub controlul Belgradului. Deja în Franța, Europa de nord și Germania sunt enclave musulmane, ghetouri și cartiere care nu mai pot fi controlate de stat. La Londra, Malmo, Berlinul de vest sau Rotterdam se aplică în anumite cartiere legea „sharia” și europencele sunt violate cu sălbăticie de islamiști și poliția refuză de frică să intervină. Nu v-ați întrebat de ce musulmanii strigă toți: „Germany, Germany” în fața camerelor de luat vederi? Istoricul Neagu Djuvara ne-a dat răspunsul: asistăm la o nouă migrație a popoarelor asupra Imperiului Roman (azi U.E.). Deocamdată, paradoxal, numai Ungaria – la cel mai înalt nivel prin liderul FIDESZ – a tras un semnal serios de alarmă, în rest la Berlin, Roma, Bruxelles și Paris se dansează sinucigaș dansul mortal al unui multiculturalism prost înțeles și aplicat față de niște oameni care vin din alt orizont cultural și care înțeleg gesturile noastre de prietenie și ajutor creștin sau stângist, doar ca semne de slăbiciune. Trebuie făcută selecția între refugiați și luptători islamiști Și cât mai repede până nu e prea târziu pentru Europa, care se va transforma altfel din U.E. în Uniunea Califatului European.

Articolul integral îl găsiți pe: www.napocanews.ro - Ionuț Țene

Puterea milosteniei și pocăința cea adevărată - pr. Cleopa Ilie

Părinților și fraților și iubiți credincioși,
Fiindcă în cuvintele Evangheliei, la fericirea a cincea, ați auzit pe Mântuitorul nostru zicând: „Fericțiți cei milostivi, că aceia se vor milui” (Matei 5, 7), astăzi vă voi arăta prin oarecari istorioare cât poate înaintea lui Dumnezeu milostenia și cum ajută ea chiar și celor mai păcătoși dintre oameni de a se întoarce la pocăință și de a se împăca cu Dumnezeu, pe Care ei L-au supărat foarte mult cu păcatele și fărădelegile lor. Pentru a cunoaște adevărul în această privință, ascultați cu atenție cele ce urmează!

Era un mare sihastru cu numele Pafnutie, pustnic având darul preoției, desăvârșit în fapta bună și făcător de minuni. Odată, acest mare sihastru a fost ispitit de gândul acesta: cu cine ar fi el asemenea la fapta bună și dacă mai este ceva dintre oameni care să-l întrecă pe el în lucrarea cea duhovnicească. Acesta poate a fost și un gând de mândrie, sau poate anume a venit acest gând în inima sa, ca Dumnezeu să-i arate lui tainele Sale, pe care el încă nu le cunoștea. Deci zăbovind gândul acela în inima lui, el a alergat la Dumnezeu prin rugăciune și s-a rugat din toată inima ca Domnul să-i descopere acest lucru, adică să-i arate cine ar fi asemenea lui cu viețuirea duhovnicească sau de este ceva care îl întrece. Și așa, rugându-se el cu stăruință către Prea Bunul Dumnezeu, a auzit un glas zicându-i: „Pafnutie, încă nu ai ajuns în măsura cutărui cimpoiaș care cântă pe la nunți în orașul Alexandria”. La auzirea acestor cuvinte, bătrânul sihastru a oftat, a suspinat din greu și s-a smerit foarte cu mintea și cu inima lui, zicându-și: „Dacă eu încă n-am ajuns măsura aceluia lăutar ce cântă pe la nunți și dacă acela este mai bun decât mine, apoi mare este puterea Mântuitorului meu. Nici n-am să mănânc și nici n-am să beau până nu voi afla pe acel om minunat pe care mi l-a descoperit Domnul”.

Și așa, bătrânul pustnic și-a luat toiagul său și a pornit spre orașul Alexandria. Ajungând el acolo cu multă osteneală, căuta pe acel cimpoiaș, întrebând din om în om, până ce l-a aflat în casa lui, pregătindu-se tocmai atunci să se ducă spre a cânta la o nuntă. Acela când a văzut pe bătrânul sfânt cu barba albă ca zăpada și cu haine vechi, pustnicești, pe el, a căzut în genunchi dinaintea lui și s-a închinat până la pământ; apoi, ducându-l în casă, i-a spălat picioarele cu apă rece, după obiceiul

locului, căci era mare căldură și fierbințeală; și apoi i-a pus masa. Dar Sfântul Pafnutie i-a zis: „Mă jur pe Dumnezeu cel viu că nu voi gusta din masa ta, nici nu mă voi odihni la tine în casă, până ce nu-mi vei spune viața ta și care sunt faptele tale cele bune!”. Iar cimpoiașul i-a spus: „Sfințite Părinte, ce viață și ce fapte cauți la mine, un lăutar care supără pe Dumnezeu cântând pe la nunți?”. Atunci sfântul sihastru i-a spus: „Te jur pe Dumnezeu să nu ții taina ascunsă de mine! Căci eu nu de voie am venit aici, ci sunt trimis la tine de îngerul Domnului”. Atunci cimpoiașul a spus: „Ce lucruri vrei să auzi de la mine, Părinte sfinte, că eu în viața mea am fost căpetenie de tâlhari și nu este păcat pe care să nu-l fi făcut?! Iar acum, după cum vezi, sunt lăutar și cânt pe la nunți. Deci ce fapte bune poți să afli la un asemenea om?!”. Iar sfântul i-a zis: „Eu am venit aici nu ca să-mi spui faptele tale cele rele, ci pe cele bune. Vezi că te-am jurat cu numele Domnului și nu poți să tăinuiești cele ce caut eu la tine. Căci eu cu multă osteneală, cu foame și cu sete din munți depărtați am venit până la tine, ca să mă folosesc”. Atunci cimpoiașul a chemat pe soția sa și i-a zis: “Adu, te rog, un scaun pentru sfântul bătrân, că iată stă în picioare și se ostenește după atâta cale!”.

După ce a șezut bătrânul sihastru pe scaun, cimpoiașul a început a-i spune așa: „Părinte sfinte, eu păcătosul și necuratul nu sunt vrednic să primesc în casa mea un om asemenea sfinției tale; căci multe răutăți am făcut în viața mea. Dar fiindcă m-ai jurat cu numele Domnului și fiindcă zici că ai avut vestire de la înger să vii la mine, păcătosul cel cu totul nevrednic, apoi îți voi spune sfinției tale și unele fapte bune pe care le-am făcut pe vremea când eram șef de tâlhari și aveam sub conducerea mea mai mult de 30 de hoți asemenea mie. Și iată ce am a-ți povesti:

Mergând noi odată călări pe cai și pe cămile pentru a mai da vreo lovitură și a prăda pe undeva – căci deși făceam prădăciuni mari și mai băteam pe câte unii, dar moarte de om n-am voit să fac niciodată –, deodată, aflând-ne noi prin pustie, iată că întâlnim o fată foarte frumoasă la chip, care mergea pe o cărare. Când au văzut-o tovarășii mei, care erau și cam amețiți de vin, au vrut să o prindă și să o batjocorească. Iar aceea, văzându-se în această primejdie și cunoscând că eu sunt mai marele lor, a alergat la mine cu lacrimi și s-a prins de picioarele mele, rugându-se să nu o las pe mâna acelora ca să o batjocorească. Și mi-a spus: «Eu, domnule vătaf, am pierdut niște vite și acum am rătăcit pe aici, căutându-le, și iată că am căzut în mâinile voastre; dar vă rog foarte mult, pentru Dumnezeu, nu mă lăsați! Fie-vă milă de mine, care nu am pe nimeni în pustia aceasta ca să mă ajute, decât pe Domnul Dumnezeu!». Iar eu i-am zis ei: «Nu te teme, fată, că nu ți se va întâmpla nimic! Numai îți cer ca și tu în viața ta să te rogi la Dumnezeu să facă milă cu mine

și să mă scape de primejdie și de moarte năpraznică». Și așa am dat ordin la toți ca nimeni să nu se atingă de ea, ci să o lase să se ducă în pace. Văzând biata fată că a scăpat de primejdie și de batjocură, mi-a sărutat picioarele și mi-a zis: «Să-ți dea Dumnezeu plată în ziua Judecății și să aibă milă de tine, precum și ție ți-a fost milă de mine». Și zicând acestea, s-a dus în drumul ei...

Mai trecând apoi câțiva ani de hoție, s-a întâmplat de am dat peste altă fată tânără și frumoasă lângă cetatea Alexandriei, în pădure, care ținea în mână o funie lângă un copac și se pregătea să se spânzure. Îndată ce au văzut-o soții mei au prins-o și voiau să-și bată joc de ea. Dar eu le-am spus: „Dați-i pace, să vedem ce are de gând!”. Și am întrebat-o: «Ce-i cu tine, fată?». Iar ea a răspuns: «Văd că voi sunteți hoți. Deci vă rog pe voi să mă omorâți aici, căci nu vreau să mai trăiesc! Iată, dacă nu sosești voi, cu funia asta eram gata să mă spânzur». «Dar de ce?». «Un băiat de bun neam a vrut să mă ia în căsătorie. Dar acum nu mai vrea să mă ia pe mine, pe motiv că sunt săracă; iar el are avere multă, drept care vrea să ia pe o alta bogată, asemenea lui». «Și ce ți-a zis mirele tău?». «Mi-a zis că dacă nu am o sută de galbeni de aur, nu mă ia. Și eu am numai patru, că mama mea este văduvă și săracă». Atunci mie mi s-a făcut milă foarte de frumusețea și tinerețea ei, precum și de sărăcia și de necazul ei, și am zis către tovarășii mei: «Măi, dați fiecare din voi câte cinci galbeni!». Iar eu i-am dat o sută. Și așa, cu toții, i-am făcut fetei două sute cincizeci de galbeni, pe care i-am dat în mână, zicându-i: «Du-te, copilă, cu Dumnezeu și să ai parte de o căsătorie fericită! Numai ai grijă ca în rugăciunile tale să nu ne uiți nici pe noi!». Atunci biata fată, văzând această întâmplare fericită care i-a schimbat necazul în bucurie, a lăcrămat și a zis: «Să facă Dumnezeu milă cu voi, așa precum și voi m-ați miluit pe mine». Apoi, plecând ea, am zis către soții mei de tâlhărie: «Vedeți, măi fraților, cum azi am avut fericita ocazie să scoatem un suflet de la moarte?». Iar unii din ei au și plâns de bucurie că i-am oprit a face rău unui suflet deznădăjduit de viață. Apoi am aflat că, ducându-se ea la Alexandria și vestind tânărului că are atâția galbeni, acela o ruga să meargă după el, și așa s-au făcut toate după dorința lor.

Apoi, altă dată, mergând noi prin văile munților, am găsit o altă femeie tânără, dar slabă că abia se ținea pe picioare; și plângea cu amar, că era gata să moară de foame. Și am întrebat-o: «Ce-i cu dumneata pe aici?». Iar ea, căzând în genunchi, a început a spune așa: «Domnilor, nu vă cunosc, dar vă rog: dacă aveți o bucațică de pâine, dați-mi, căci altfel mor de foame! Sunt șapte zile de când nu am gustat nimic, nici apă și nici hrană. Soțul meu este căpitan de vapor și a pierdut corabia într-o furtună, dar el a scăpat viu. Însă [stăpânirea] l-a condamnat la închisoare pe viață – învinuindu-l că n-a condus bine corabia și că de aceea a pierdut încărcătura

cu averea statului, în valoare de cinci mii de galbeni. Și așa pe soțul meu l-au ridicat, toată averea noastră a fost sigilată, ca să o ia statul, ba încă și pe copilașii noștri i-au luat. Iar eu de-abia am scăpat cu fuga de n-am căzut în mâinile lor și așa am venit în pustia aceasta, rugându-mă lui Dumnezeu ca ori să mor aici, ori, de asta este voia Lui, să mai trăiesc, dar atunci să facă milă cu mine și, cu judecățile pe care le știe, să facă minune ca să scap cu zile și să nu mă închidă și pe mine pe toată viața. Așa m-am rugat, fiind hotărâtă mai bine să mor aici de foame și de sete decât să mai merg în cetate, unde știu ce mă așteaptă».

Așadar eu, văzând primejdia în care a căzut această familie, am zis către acea femeie preanecăjită: «Femeie, cât ai zis că a pierdut soțul tău?». Ea a zis: «Ca la cinci mii de galbeni». Atunci i-am zis: «Hai cu noi!». Ea zise: «Nu pot merge, căci, după cum vedeți, am slăbit foarte de foame și de sete». Și atunci i-am dat să mănânce pâine și să bea apă, iar după puțină odihnă, întărindu-se întrucâtva, încet-încet a mers cu noi până la peștera noastră tâlhărească. Însă ea foarte se temea, neștiind ce hotărâre vom lua asupra ei. Când am ajuns la peșteră, ea a căzut în genunchi la rugăciune către Dumnezeu, apoi a zis către noi: «Vă rog, fraților, să vă fie milă de mine, căci vedeți în ce necaz sunt!». Atunci eu i-am zis: «Femeie, eu sunt căpetenie peste banda aceasta de hoți; privește la putina aceasta plină cu aur (și i-am arătat locul unde țineam averea noastră). Ia-ți de aici cinci mii de galbeni!». Iar ea, uimită, neavând în ce-i pune, și-a luat basmaua de pe cap și, numărând acei bani, i-a pus în ea. Apoi i-am mai dat pâine să se hrănească și, scoțând-o până aproape de cetate, ne-am despărțit de ea, zicându-i: «Du-te, femeie, și plătește ceea ce datorați statului și scoate-ți soțul, copiii și averile voastre!». Aceasta, sfinte Părinte, a fost în viața mea a treia faptă bună făcută cu femeile.

Altă dată, mergând cu ceata mea de tâlhari prin pustie, ca să ne ascundem prăzile ce le făcusem, am întâlnit doi oameni, frați de la o mamă, după spusa lor. Acești oameni erau numai în cămașă, desculți, cu capetele goale și foarte triști. Eu, văzându-i, i-am întrebat: „Unde mergeți voi așa prin pustia aceasta?”. Iar ei au zis: «Domnule, noi am avut sub paza noastră averea unui mare dregător împărătesc. Și fiind noi paznicii aceluia aur, într-o noapte a venit o ceată de hoți, a spart casa dregătorului, care tocmai atunci era plecat, și a luat acea avuție în valoare de zece mii de galbeni. Când a venit boierul a dat vina pe noi, spunând că am fost complici cu acei hoți la prădarea averii lui. Iar noi, văzând primejdia în care am căzut, am fugit, ca să nu ne ia stăpânirea și să ne pedepsească cu amare chinuri și cu închisoare». Atunci eu le-am spus: «Întoarceți-vă înapoi! Căci pe boierul acela îl știu eu (căci noi fuseserăm hoții care îl prădaseră) și o să-l facem să-și găsească toate lucrurile care i s-au furat, dar cu

condiția să vă dea pace vouă». Ei au zis: «Noi, domnule, nu ne mai întoarcem, căci am auzit că chiar cu moarte vrea să ne piardă acel boier». «Nu vă temeți – le-am zis; haideți cu noi!». Și așa ei au prins curaj și s-au întors. Iar când a înserat, ne-am dus cu ei la boier și i-am spus: «Știi cine te-a prădat?». El a zis: «Nu». I-am zis: «Noi, care ne vezi». Apoi am adăugat: «Iată lucrurile tale și banii tăi; ia-le și să știi că dacă vei pedepsi pe acești paznici nevinovați, apoi vom veni când nici nu gândești și îți vom lua și averea, și viața!». Și așa acela a făgăduit cu jurământ că nu-i va pedepsi pe acei bieți oameni, care adormiseră tocmai în vremea când noi prădasem pe acel boier. Așadar, după o vreme, Părinte sfinte, am căzut și noi în mâna stăpânilor, că așa e viața de tâlhar. Ceata s-a desființat, eu am fost foarte bătut și schingiuit. Am dat înapoi pe cât am putut din cele furate și fiindcă nu făcusem în viața mea moarte de om, am scăpat cu 20 de ani de închisoare. După o vreme a fost o oarecare grațiere și mi s-au mai scăzut din ani, și așa am venit și eu la casa mea, având vârsta de peste 50 de ani. Și văzând că nu mai am cu ce trăi, fiind foarte sărac, m-am apucat să cânt și eu din cimpoi pe la nunți – căci știam bine să cânt din tinerețile mele – și să-mi câștig astfel pâinea de toate zilele.

Și așa până azi îmi petrec zilele cu soția mea, cu care, după ce am venit de pe la necazuri, m-am sfătuit să trăim în curăție, ca frații, ea învoindu-se bucuroasă la acest lucru, fiind femeie cu frica lui Dumnezeu. La sfânta biserică mergem, din toată sărăcia noastră facem puțină milostenie, și pe cât putem ne rugăm și postim. Iată, sfinte Părinte, aceasta este petrecerea noastră pe acest pământ!”. Atunci Sfântul Pafnutie a zis: „Frate, lasă cântările acestea lumești, care strică sufletul multora, și hai cu mine la călugărie, iar pe soția ta du-o la o mănăstire de călugărițe!”. Auzind ei de la sfântul bătrân aceste cuvinte, cu mare bucurie sau făgăduit să facă cele poruncite lor. Și nu după multă vreme, cimpoiașul Ioan – căci așa îi era numele – a venit în pustie la sfântul stareț. Iar acesta l-a dus într-o peșteră aproape de el și l-a învățat cum să se roage, dându-i o psaltire în mână, spre a o citi ziua și noaptea; iar hrana cea de trebuință, o dată pe zi, o primea de la bătrânul. Și așa a petrecut în sfânta pustnicie fericitul Ioan Cimpoiașul 15 ani. După care, văzându-și cu 40 de zile mai înainte sfârșitul, s-a spovedit de tot ce greșise, s-a împărțășit cu Prea Curatele Taine ale lui Hristos din mâna starețului celui sfânt și, adormind în Domnul ca un fericit sihastru, s-a dus să se odihnească cu sfinții lui Dumnezeu într-o desfătarea cea negrăită și veșnică.

Sursa: Pr. Cleopa - Predici la duminicile de peste an - Editura Scara Bucuresti 2

Cuvântul părintelui paroh

*I*n luna lui Brumar ne bucurăm să aducem cinstire Sf. Apostol Andrei - cel întâi chemat, sfinților arhangheli Mihail și Gavriil precum și intrării Maicii Domnului în templul din Ierusalim.

Tot în această lună, începând cu data de 15 noiembrie ne vom pregăti inimile pentru a primi cu bucurie vestea nașterii Domnului nostru Iisus Hristos, intrând într-o perioadă de curățire trupească și sufletească, în care rugăciunea să ne încălzească inimile, iar milostenia să ne însoțească la tot pasul. În toată această perioadă, parohia noastră va continua să întindă o mână de ajutor și să dăruiască o rază de speranță tuturor celor nevoiași. Astfel, cu ajutorul voluntarilor vom distribui alimente și îmbrăcăminte persoanelor singure, bătrânilor și persoanelor aflate în imposibilitatea de a se deplasa. Toți cei care doresc să se alăture acestor demersuri, rugăm să ne contacteze.

Mulțumind tuturor celor care ne-au fost alături și care au răspuns invitației noastre, cu ajutorul bunului Dumnezeu și a patronului nostru spiritual „Sf. Vasile cel Mare” continuăm campania „Un copac pentru suflet”, prilej cu care vă invităm să contribuiți și să ajutați fiecare, după posibilități, pentru plantarea de pomi fructiferi și decorativi în gradina bisericii noastre.

Și să nu uităm că „Pe cel ce se bucură în Domnul, nici un necaz nu-l va scoate din bucuria lui.” (Sf. Ioan Gură de Aur)

Vă doresc post binecuvântat !

Al vostru nevrednic slujitor,

P. Iulian

Intrarea în biserică a Maicii Domnului

Sărbătoarea Intrării în Biserică a Maicii Domnului, Sărbătoarea Luminii, orânduită în calendar în data de 21 noiembrie, este prima sărbătoare de la începutul Postului Crăciunului.

În Galileea acelor timpuri era o mare rușine să nu ai copii, iar Ioachim și Ana s-au rugat lui Dumnezeu să-i scape de rușinea lumii, binecuvântându-le viața cu un copil. După rugăciunile fierbinți adresate lui Dumnezeu de Ioachim și Ana, îngerul Gavriil i-a adus Anei vestea că Dumnezeu le-a împlinit dorința și vor avea un copil. Aceasta și-a exprimat bucuria și a promis că, pruncul atât de dorit va fi dăruit lui Dumnezeu.

Despre intrarea copilei în Templul din Ierusalim scrie Sfântul Ieronim: „Erau acolo cincisprezece trepte la intrarea în Templul din Ierusalim, după numărul celor cincisprezece psalmi ai treptelor, și la fiecare din acele trepte se cânta câte un psalm de către preoții și leviții care intrau în slujbă. Deci dreptii părinți au pus pe prunca cea fără prihană pe treapta cea dintâi, iar ea îndată, singură, a alergat pe trepte foarte degrabă, neajutând-o nimeni, nici sprijinind-o. Și alergând la treapta cea de sus, a stat acolo, întărind-o pe dânsa puterea lui Dumnezeu cea negrăită. Căci încă mică fiind, a început Domnul a arăta într-însa puterea Sa cea mare, ca să înțeleagă cât de mare va fi în dar, când va veni în vârsta cea desăvârșită. Atunci se mirau toți când au văzut pe acea pruncă de trei ani suindu-se singură degrabă pe acele trepte, ca și cum ar fi fost desăvârșită cu vârsta. Mai vârtos, preotul Zaharia se mira de aceasta și, ca un prooroc, din descoperirea lui Dumnezeu, înțelegea mai înainte cele ce aveau să fie“. După ce a urcat treptele Templului, Maria nu a întors capul să-i privească pe cei care au însoțit-o, iar tradiția spune că părinții ei au fost foarte bucuroși că fiica lor n-a făcut acest gest și a mers direct la ușa Templului.

La sosirea în Templu, Maria a fost întâmpinată de arhierul Zaharia. Acesta a dus-o în Biserica Domnului și a făcut un lucru neașteptat și uimitor pentru cei care asistau la miraculosul eveniment: el a dus copila în Sfânta Sfințelor, considerată cea mai sfântă cameră a Templului, situată după a doua catapeteasmă, în care era Chivotul Legii cel ferecat peste tot cu aur.

Culese și prelucrate: ing. Maria Antohi - Parohia Sf. Vasile Tătărași

Sfântul Apostol Andrei cel întâi chemat

Azi, pe 30 noiembrie îl celebrăm pe Sf. Andrei, „primul chemat” dintre apostolii Mântuitorului, după Sf. Ioan Botezătorul.

Evanghelia după Ioan aduce mărturie că Sfântul Andrei a fost mai întâi ucenicul Sfântului Ioan Botezătorul. În această calitate, el a asistat la botezul Mântuitorului și la alegerea celorlalți apostoli. Împreună cu fratele său Simon-Petru a fost martor la minunile săvârșite de Iisus și L-a urmat când Acesta le-a adresat îndemnul : „Veniți după mine și vă voi face pescari de oameni”.

Iar cei doi frați, pescari de meserie, au mers după Hristos și au propovăduit împreună Evanghelia în Sciția (teritoriul dintre Dunăre și Marea Neagră) și dincolo de Prut. După Pogorârea Duhului Sfânt, Apostolul Andrei a predicat Evanghelia lui Iisus în misiunea sa de creștinare în Georgia, în Armenia, în sudul Basarabiei și a ajuns în Dobrogea de azi, fiind singurul apostol al Domnului Iisus Hristos care a convertit la creștinism populația geto-daco-romanilor din cetățile acestui ținut.

De la urcarea lui Decebal pe tronul Daciei, raporturile cu Roma s-au înrăutățit. Cu toate acestea, Sfântul Andrei a hirotonit, în continuare, episcopi și preoți în Dobrogea, iar peștera unde acesta a trăit (în comuna Ion Corvin din județul Constanța) a fost primul lăcaș de cult din țara noastră și poarta de intrare a creștinismului.

Apostolul și-a continuat misiunea de creștinare în Bulgaria, în Macedonia și în Grecia, iar în orașul Patras el și-a continuat misiune mai bine de doi ani. În tot acest timp, Sfântul Andrei a reușit s-o convertească la creștinism chiar pe Maximilia, sora lui Egheat, cel mai puternic persecutor al creștinilor din acele timpuri. Pentru populația care se închina în fața idolilor, convertirea Maximiliei a fost un neașteptat afront, care trebuia pedepsit. Atunci, Sfântul Andrei a fost biciuit și pironit pe o cruce în forma literei X pe care o purta cu sine. Sf. Andrei a sfârșit mucenicește în ziua de 30 noiembrie în anul 87, iar potrivit altor surse, în anul 97, la vârsta de 90 de ani.

Bibliografia: Sinaxar - Viețile Sfinților, Wikipedia

Calendar crestin ortodox - Noiembrie 2017

- 1 M † Sf. doctori fără de arginți Cosma și Damian
- 2 J Sf. Mc. Achindin, Pigasie, Elpifidor, Aftonie și Agapie
- 3 V Sf. Mc. Achepsima Ep., Iosif pr. și Aitala diac.
- 4 S Cuv. Ioanichie cel Mare; Sf. Mc. Nicandru Ep. și Ermeu pr. (Pomenirea morților - Moșii de toamnă)
- 5 D Sf. Mc. Galaction și Epistimia; Sf. Mc. Timotei, Teofil și Teotim; Sf. Ap. Hermes

Duminica a XXII-a după Rusalii (Bogatul nemilostiv și săracul Lazăr); Ap. Galateni VI, 11-18; Ev. Luca XVI, 19-31; glas 5, voscr. 11

- 6 L Sf. Pavel Mărt., Patr. Constantinopolului; Cuv. Luca
- 7 M Sf. 33 de Mc. din Melitina; Cuv. Lazăr
- 8 M †) Soborul Sf. Arhangheli Mihail și Gavriil
- 9 J Sf. Mc. Claudiu, Castor, Sempronian și Nicostrat; Sf. Mc. Onisifor și Porfirie; Sf. Ier. Nectarie Făcătorul de minuni
- 10 V Sf. Ap. Rodion, Olimp, Erast și Sosipatru; Sf. Mc. Orest
- 11 S Sf. M. Mc. Mina; Sf. Mc. Victor, Vichentie și Ștefanida; Cuv. Teodor Studitul
- 12 D Sf. Ioan cel Milostiv, Patr. Alexandriei; Cuv. Nil Pustnicul; †) Sf. Martiri și Mărt. nășăudeni: Atanasie Todoran din Bichigiu, Vasile din Mocod, Grigore din Zagra și Vasile din Telciu

Duminica a XXV-a după Rusalii (Pilda samarineanului milostiv); Ap. Efeseni IV, 1-7; Ev. Luca X, 25-37; glas 6, voscr. 1

- 13 L †) Sf. Ioan Gură de Aur, Arhiep. Constantinopolului; Sf. Mc. Damaschin
- 14 M † Sf. Ap. Filip; Sf. Gridorie Palama (Lăsatul secului pentru Postul Crăciunului)
- 15 M †) Cuv. Paisie de la Neamț; Sf. Mc. și Mărt. Gurie, Samona și Aviv (Începutul Postului Crăciunului)
- 16 J † Sf. Ap. și Ev. Matei
- 17 V Sf. Grigorie Taumaturgul, Ep. Neocezareei; Cuv. Mărt. Lazăr Zugravul; Cuv. Zaharia
- 18 S Sf. M. Mc. Platon; Sf. Mc. Romano și Zaheu, diac.
- 19 D Sf. Prooroc Avdie; Sf. Sfințit Mc. Varlaam

Duminica a XXVI-a după Rusalii (Pilda bogatului căruia i-a rodit țarina); Ap. Efeseni V, 9-19; Ev. Luca XII, 16-21; glas 7, voscr. 2

- 20 L Înaintepăznuirea intrării în Biserică a Maicii Domnului; †) Sf. Grigorie Decapolitul; Sf. Mc. Dasie; Sf. Proclu, Patr. Constantinopolului
- 21 M (†) Intrarea în Biserică a Maicii Domnului (Vovidenia)
- 22 M Sf. Ap. Filimon, Arhip și Onisim; Sf. Mc. Cecilia
- 23 J †) Cuv. Antonie de la Tezerul-Vâlcea; Sf. Ier. Amfilohie
- 24 V Sf. Mc. Clement, Ep. Romei și Petru, Ep. Alexandriei
- 25 S † Sf. M. Mc. Ecaterina; Sf. M. Mc. Mercurie (Odovania Praznicului intrării în Biserică a Maicii Domnului)
- 26 D Cuv. Alipie Stălpnicul, Nicon și Stelian Paftagonul

Duminica a XXX-a după Rusalii (Dregătorul bogat - păzirea poruncilor); Ap. Coloseni III, 12-16; Ev. Luca XVIII, 18-27; glas 8, voscr. 3

- 27 L Sf. M. Mc. Iacob Persul; Cuv. Natanail și Pinufrie
- 28 M Sf. Cuv. Ștefan cel Nou; Sf. Mc. Irinarh
- 29 M Sf. Mc. Paramon, Filumen și Valerin
- 30 J †) Sf. Ap. Andrei, cel Întâi Chemat, Ocrotitorul României; Sf. Frumențiu, Ep. Indiei

Program liturgic

Luni

08,00 - 16,00

Program administrativ (Birou)

16,30 - 18,30

Acatist și Cateheză terapeutică

18,30 - 19,30

Grup suport AA

Marți

11,00 – 15,00

Vizită / Consiliere pastorală

16,30 - 18,30

Cateheză terapeutică

18,30 - 19,30

Grup suport AA

Vineri

09,00 - 10,30

Sf. Maslu

10,30

Sf. Spovedanie

Miercuri

11,00 - 17,00

Vizită / Consiliere pastorală

17,00 - 18,30

Grup suport pentru familii (AL-Anon)

Sâmbătă

08,00 - 12,00

Pomenirea celor adormiți

16,00 - 16,45

Vecernia

16,45

Sf. Spovedanie

Joi

11,00 – 15,00

Vizită / Consiliere pastorală

Duminică

08,00 - 12,00

Utrenia, Sfânta Liturghie

Colectivul de redacție:

Președinte:

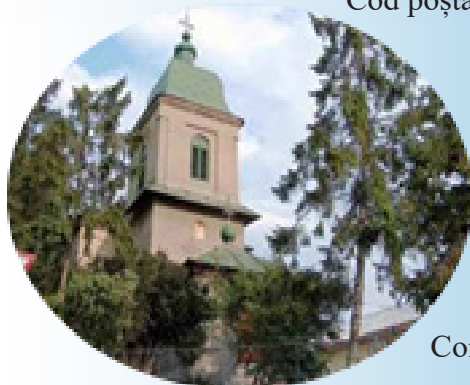
Pr. Iulian Negru

Tehnoredactarea:

*ec. Sorin Pavel
jr. Eugen Antohi*

Adresa redacției:

Parohia Sf. Ierarh Vasile, str. Vasile Lupu nr. 38, Iasi
Cod poștal 700309 - ROMÂNIA

Pr. paroh Iulian Negru

Tel: 0744 / 267661; 0746 / 649218

Email: parohiasfvasile@gmail.com

Http: [//sfvasiletatarasi.iasi.mmb.ro/](http://sfvasiletatarasi.iasi.mmb.ro/)

Cont CEC - RO12CECEIS0108RON1150902